

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ: Post Ξενέρωμα

(Post - Ξενέρωμα: Μετά hangover - η κατάσταση μέσα στην οποία ο μεθυσμένος της προηγούμενης νύκτας αρχίζει να φέρνει τα μίλια του - να αντιλαμβάνεται τη βαθύτερη αλήθεια που ανακάλυψε στην έκσταση του μεθυσιού και να ξεπερνά την αυτοαπομόνωση / υπνηλία / βάρεμα που φέρνει το hangover / Ξενέρωμα).

Το Τραίνο έφτασε στην Πόλη. Το ανώμαλο οροπέδιο για το οποίο σας προειδοποιήσαμε πρόπερσι φαίνεται να τελειώνει και κινούμαστε ήδη, όχι στην κοιλάδα των θαυμάτων αλλά στα υπόγεια και τους υπονόμους της Πόλης, που προ-σπαθεί να κλέψει ακόμα 5 λεπτά από το Ξυπνητήρι - αυτό το όργανο του βιομηχανικού κοψίματος της εμπειρίας και του χρόνου σε πακέτα αλλοτρωμένων βιωμάτων. Μπορείτε να το σπάσετε αν θέλετε αλλά μάλλον θα χάσετε τη δουλειά σας - και κατά συνέπεια τη ροή από χρήματα που διασφαλίζουν μια υποτυπώδη ύπαρξη σε μια εποχή που (και λόγω τεχνολογίας) θα έπρεπε να διασφαλίζει τη ζωή όχι απλά την ύπαρξη / επιβίωση.

Η πόλη κάτω απ' την οποία βρισκόμαστε κοιμάται. Όχι μακαρίως. Ροχαλίζει ανήσυχα. Το ροχαλητό κάποιου που έχει μεθύσει το προηγούμενο βράδυ και βιώνει ακόμα και στον ύπνο του τα συμπτώματα του hangover, του Ξενερώματος μετά το high της προηγούμενης βραδυάς. Ως γνωστόν ένα καλό high φέρνει τον άνθρωπο σε μια εκστασιακή κατάσταση που, ανάμεσα σε άλλα, του επιτρέπει να δει σαν οπτασία την πραγματική του κατάσταση. Σαν ερωτικό ον λ.χ. ο άνθρωπος ανακάλυψε αυτήν την εποχή του Coitus Interruptus (της διακεκομένης συνουσίας) το κόλπο του one-night stand, του έρωτα της μιας νύκτας. Ως γνωστόν επίσης, η έκσταση και οι οπτασίες γλυκαίνουν το είναι, αλλά δεν βοηθούν καθόλου στην πράξη. Οι μεθυσμένοι τρικλίζουν και πέφτουν, όπως οι χίππυδες που χάθηκαν σε ταξίδια με LSD ξεχνώντας ότι υπήρχε και μια κοινωνία που έπρεπε να αλλάξει για να γίνουν πραγματικότητα τα ταξίδια στην κοιλάδα του ονείρου. Όπως οι εραστές που Ξυπνούν το πρωί αναζητώντας λόγια και δικαιολογίες για μια εμπειρία παράνομη - χωρίς ποτέ να αμφισβητούν το νόμο.

Η πόλη, κάτω απ' την οποία βρισκόμαστε, αποκτά στις μέρες μας μια συνείδηση του είναι της. Παρ' όλο που φιλόσοφοι, μεσίες, γκουρού και προφήτες προανέγγειλαν αυβήτη συνείδηση πριν 2-3.000 χρόνια εντούτοις αυτή η συνείδηση (του τι είναι πραγματικά η πόλη) άρχισε να γίνεται βίωμα μόλις πριν μερικές δεκαετίες όταν διάφορα κουτιά ποικίλων size, τα οποία έβγαζαν ήχους και μετέδιδαν εικόνες εισέβαλαν στα σπίτια. Το ράδιο και η τηλεόραση κατάφεραν σε 30 χρόνια αυτό που δεν κατάφεραν για χιλιετηρίδες ο χριστιανισμός, ο μουσουλμάνος, ο βουδισμός κλπ. - να πείσουν δηλαδή τους ανθρώπους ότι κατοικούν σε ένα πλανήτη, μια χώρα, μια πόλη που λέγεται γη. Το ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε το είχε προαναγγείλει ένας εβραίο-γερμανός κομμουνιστής, ο Καρλ Μαρξ, τού οποίου οι οπαδοί, αγνόησαν το επιστημονικό του συμπέρασμα ότι η υλική πραγματικότητα είναι απείρως πιο αδίστακτη από τον κόσμο των ιδεών και των κυρηγμάτων και αναλώθηκαν να του στήνουν αγάλματα τα οποία έπεσαν βεβαίως υπό το αδίστακτο βάρος της πραγματικότητας. Είχε προφητεύσει (σαν Εβραίος και σαν Επιστήμονας) ο αγαπητός Κάρολος ότι μέσα από τις διαδοχικές εμπορευματοποιήσεις των πάντων και την αλλοτρίωση των ανθρώπων απ' ότι θεωρούσαν κάποτε ιερό, ρομαντικό και το βαθύτερο είναι της, θα αναγκάζονταν να αντιμετωπίσουν με νηφάλιο μάτι την πραγματικότητα και τις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους - τις σχέσεις τους δηλαδή με την Πόλη, τις πολιτικές τους σχέσεις.

Το 1968 οι κάτοικοι της πόλης βρέθηκαν ξαφνικά σε ένα εκστατικό ντελίριο που δημιούργησαν τα μαγικά κουτιά των ηχών και των εικόνων αλλά και η αδυσώπητη πραγματικότητα μιας τεχνολογίας που όχι μόνο είχε υποτάξει τη φύση αλλά είχε δημιουργήσει και τις προϋποθέσεις για την πραγματικότητα της “ζωής που ήταν αλλού” - του στίχου που σημάδεψε την εποχή των μεγάλων επαναστάσεων, την οποία οι κάτοικοι της πόλης αποκαλούσαν “Μοντέρνα”. Εξεγέρθηκαν τότε, το

'68, οι κάτοικοι απαιτώντας τον κόσμο που ήταν αλλού. Στις Ανατολικές συνοικίες (σε μια γειτονιά που λεγόταν Βιετνάμ) οι άνθρωποι της ζούγκλας και του ρυζιού τα έβαλαν με την Αστυνομία της πόλης και νίκησαν. Στην ίδια περιοχή η αρχαιότερη κοινότητα (η επονομαζόμενη Κίνα) εξεγέρθηκε μέσω των νέων ενάντια σε μια παράδοση ιεραρχίας 3.000 χρόνων. Πολιτιστική επανάσταση. Στις βορειοδυτικές συνοικίες οι νέοι και οι εργάτες κήρυσσαν μια ανώνυμη ακόμα Επανάσταση. Στο Βερολίνο, στη Νέα Υόρκη, στην Πράγα, στο Παρίσι... Οι μετανάστες από τις νότιες συνοικίες, αλλά και οι ίδιες οι νότιες συνοικίες, εξεγέρθηκαν διεκδικώντας την ύπαρξη τους σαν κάτοικοι της πόλης (πολίτες) και όχι σαν κατώτερη ράτσα - μέρος της φύσης. Ιθαγενείς της Μητρόπολης και τριτοκόσμιοι προλετάριοι. Οι μαύροι της Αμερικής, Μεξικό, Αφρική, Παλαιστίνη, Λατινική Αμερική.

Στο high της έκστασης είδαν πολλά. Δημοκρατία και Σοσιαλισμό. Αυτοδιαχείριση και πλουραλισμό. Μια νέα σχέση του ανθρώπου με τη φύση και μια νέα σχέση του πνεύματος με την ύλη. Η οπτασία του μέλλοντος ενόχλησε βέβαια τις αρχές της πόλης που έστειλαν το στρατό και την αστυνομία ενάντια στους ονειροπαρμένους της εξέγερσης και άρχισαν να σφίγγουν τον έλεγχο πάνω στα media (τα ηχοοπτικά κουτιά). Οι εξεγερμένοι, όπως οι μεθυσμένοι τρίκλιζαν, από το high. Φτιάχτηκαν χώροι ελευθερίας αλλά οι αρχές αποκατέστησαν την εξουσία του παρελθόντος.

Αργά το βράδυ η πόλη πήγε για ύπνο. Και κοιμάται ακόμα. Η πραγματικότητα επιμένει βέβαια. Πάνω απ' την πόλη μαζεύονται μαύρα σύννεφα καπνού που απειλούν ακόμα και την επιβίωση. Οι αρχές της πόλης δημιούργησαν μια σειρά από soap operas θεαματικών αντιπαραθέσεων για τους ξενύκτες. Και όπλα, που απειλούν να ανατινάξουν την πόλη στον αέρα. Ακόμα και οι οθόνες, οι τηλεοπτικοί καθρέφτες, επιμένουν (πως να το αποφύγουν) να προβάλλουν την αδυσώπητη πραγματικότητα. Στη μια συνοικία στέκονται στη σειρά, σκελεθρωμένα κορμιά, να πάρουν λίγο σιτάρι να βάλουν λίγο κρέας στα κόκκαλα τους. Στην άλλη συνοικία, στέκονται γραμμή έξω από ένα ναό της νέας εποχής του θεάματος για να βγάλουν κρέας από τα κόκκαλα τους - DIET CENTRE. Πόνος και πόνος που προβάλεται με διαστημικά satellites. Η εποχή του ξενερώματος, του hangover - εθνικιστικά λείψανα και νεκροί ήρωες ρουφούν το αίμα των θνητών σαν βρυκόλακες. Μια μάζα νευρωτικών που αποτελούν την άρχουσα τάξη της Πόλης επιμένουν να ξελαρυγγίζονται σε χρηματιστήρια και γραφεία για τη συσσώρευση αριθμών - η πρώτη άρχουσα στην ιστορία που δεν αντιλαμβάνεται καν την έννοια της ηδονής. Αγωνίζονται να "επιβιώσουν" σαν αστοί... τα κορυφαία παραδείγματα - όργανα ενός συστήματος που έχασε κάθε νόημα... Απλά αναπτύσσεται. Αυτός που υποφέρει από hangover αρπάζεται από ότι θυμηθεί. Αντεστραμμένες εικόνες, μπασταρδεμένα νοήματα. Νεοφιλελευθερισμός, νεοσυντηριτισμός. Καπιταλισμός και ελευθερία. Καπιταλισμός και ελεύθερη αγορά. Κράτος και ελευθερία. Ανέραστοι παπάδες και μαμήδες θέλουν να ευνουχίσουν τους πάντες για να ξεφύγουν απ' τις δικές τους φαντασιώσεις πειρασμούς. Ονειρώξεις.

Η Επανάσταση, η Επανάσταση της καθημερινότητας που ξεκίνησε το '68 καταστίνεται στα όνειρα των κατοίκων της πόλης. Θα ξυπνήσουν πριν καταστραφεί η πόλη. Το θέμα σήμερα δεν είναι αν είναι εφικτή η ουτοπία: **ΕΙΝΑΙ**. Το θέμα είναι αν την θέλουμε, αν έχουμε τη θέληση να την πραγματοποιήσουμε χωρίς την παραζάλη της έκστασης και χωρίς το φόβο που προκαλεί η ελευθερία.

Αυτή είναι η πόλη λοιπόν. Αυτή η διαδρομή κάτω απ' την κοιμισμένη επιφάνεια έγινε δυνατή χάρις στη διερεύνηση των ελευθέρων ζώνων που δημιουργήθηκαν το '68 και συντηρούνται ακόμα. Οι απεργίες των Ευρωπαϊκών εργατών, το ανήσυχο ροχαλητό των ανατολικοευρωπαίων, η εξέγερση των Ινδιάνων στην Αμερική, τα κινήματα των φτωχών στις νότιες περιοχές, η κρίση των προυχόντων στις διάφορες συνοικίες. Και η ανακάλυψη των νημάτων απ' τους Τραινοδηγούς.

Αυτή η διαδρομή θα περιστραφεί βασικά γύρω από μια περιοχή που είναι απ' τους αρχαιότερους συνοικισμούς της πόλης - την Ανατολική Μεσόγειο. Με άξονα τη χώρα - νησί που ήταν τότε, στους αρχαίους συνοικισμούς, η έδρα της Ερωτικής Θεάς. Την Ερώνησο.

Μπαίνουμε λοιπόν στην πόλη. Τη θλιμμένη πόλη. Την πόλη που κοιμάται. Ένας αναρχικός στη νήσο των αγίων, σαν tourist guide. Ξεκινάμε: Αριστερά βλέπετε ένα κτίριο καταλημένο. Squatting / κατάληψη. Ο **Διάλογος**: Τι θα μπορούσε να ονειρεύεται ένας αναρχικός εκτός από διάλογο και αντιπαραθέσεις στη μονοδιάστατη “κοινωνία” των αγγέλων; Περιοχές των ελευθέρων ζωνών (των βιωμάτων, της εμπειρίας ή της φαντασίας). Στο μεγάλο δωμάτιο της κατάληψης γίνεται μια συζήτηση για την ταυτότητα των κατοίκων της Ερωνήσου όπου ως συνήθως (από το '68 και εδώ) μπλέκονται και τσακώνονται Αναρχικοί, Μαξιστές και υποστηρικτές της διαφορετικότητας των μητροπολιτικών ιθαγενών. Σε ένα ανοικτό χώρο έξω απ' την κατάληψη θα δείτε γκράφιτι στους τοίχους, (εμείς και ο τόπος σας) και μια μικρή συναυλία μικρών ταπεινών ηρώων, για την Αφροδίτη και την αδυσώπητη πραγματικότητα μιας “Άλλης Κύπρου” που επιμένει.

Στο σπιτάκι πάνω δεξιά θα ταξιδέψετε σε μια πραγματικότητα φανταστική ή φαντασιακή που επιμένει να γραφεί και να ονειρεύεται με χιούμορ ένα κόσμο που οι θεοί και οι άνθρωποι τσακώνονται για την προεδρία της πόλης.

Για ένα μπουκάλι Jack Daniels

Η τέχνη των λέξεων επιμένει ακόμα και στηνεποχή του τηλεοπτικού καθρέφτη. Σαν μια πολύτιμη μοναξιά απ' το κουτί που μας παρακολουθεί ακινητοποιώντας μας με ένα σημειολογικό βομβαρδισμό. Στο κέντρο της περιοχής είναι απλωμένα τα οδοφράγματα και οι νεκροί ρατσιστικών πολέμων και χαμένων ονείρων. Και μια μικρή πορεία μη-βίαιων ειρηνιστών που μοιράζουν γαρύφαλλα.

Περί Ανατολικής Μεσογείου

Θα καταφέρουν οι **Άραβες** να φτιάξουν το δικό τους μοντέρνο ή μεταμοντέρνο χρόνο; Τι ταυτότητες θα φτιάξουν τα αποσπάσματα μνήμης και εμπειρίας των **τριτοκοσμικών Ισραηλινών** και των **Παλαιστίνιων** της διασποράς, έτσι ώστε να υπάρξουν, ξεγελώντας ή παίζοντας με τους χωρομέτρες των συνόρων και των κρατών; Και ποιοι είναι αυτοί οι οργισμένοι πουριτανοί του Ισλάμ (**ο ισλαμικός κίνδυνος**) - ποια οργή και ποιο hangover τους οδηγεί; Ή είναι α.ιλά άλλη μια αντεστραμμένη εικόνα του θεάματος; Στα βορειοδυτικά θα δείτε ένα σπίτι, με τη μορφή εφημερίδας (Oslobodenje) που επιμένει σε μια πόλη υπό πολιορκία, να αντιστέκεται στο ντελίριο των φανατικών νοικοκυραίων για ομοιότητα και εθνική καθαρότητα - η αλήθεια του πα-ρελθόντος και η αναγκαιότητα του μέλλοντος. Το **Σεράγεβο**. Και δίπλα, μια πορεία Εβραίων Ειρηνιστών. **“Το αντίθετο του πολέμου είναι η ειρήνη, όχι η αγάπη”**. Ο πόνος και η ενοχή για μια 40χρονη βεντέτα. Στα βορειοανατολικά, στο λόφο, θα δείτε μερικούς από τους πιο αρχαίους ιθαγενείς να πολεμούν τα κράτη, τα έθνη, τα σύνορα και τους εθνικούς αποικιοκράτες.

Τα εργατικά συμβούλια των Κούρδων του Ιράκ

Οι τριτοκόσμιοι προλετάριοι. Με μια στροφή στον υπονόμο θα βρεθούμε ακριβώς στο κέντρο της περιοχής, στο δρόμο με τα graffiti και τη συναυλία. Ένα μπαρακί και ένας ιθαγενής να επιμένει. Είναι άραγε το Γόρης **ο τελευταίος Αμαβούσιος** ή ο πνευματικός πατέρας της νέας κυπριακής Αριστεράς;

Και ιδού κυρίες και κύριοι το σημείο απ' όπου ξεκίνησε αυτό το Τραίνο. Ένα μυστικό καταχωνιασμένο στην κοιλάδα της εξόριστης αλήθειας μια εμπειρία χωρίς όνομα. **Οι κυπριακές γενιές Ανεξαρτησίας**. Το σημάδι και η σημειολογία του μετα-αποικιακού ανθρώπου.

Μετά, στην ελεύθερη ζώνη πάλι. Αναζητώντας **κινήματα και νήματα** για τα όνειρα και τις οπτασίες του 68. Επιτρέπεται να ασχολούμαστε ακόμα με τον αντιφασισμό και το Γρίβα; Πόσες ταφόπετρες πρέπει να βάλουμε στις στιγμές της ντροπής της ανθρώπινης ιστορίας; Επιτρέπεται να αγωνιζόμαστε ακόμα για ανθρώπινα δικαιώματα; Αν, ναι, ξεχάσαμε... Εφευρέθηκε το έγκλημα χωρίς δολοφόνο.

Και αριστερά σας, μην το χάσετε, μια συναυλία, μια φωνή του μέλλοντος. Και οι φωνές της βαλκανικής ελεύθερης ζώνης. **Έντυπα του Ελληνικού Αντιεξουσιαστικού - εναλλακτικού χώρου.**

Στρίβουμε. Επιστροφή ξανά στους μικρούς ταπεινούς ήρωες που γράφουν αυτά που βλέπουν αντί αυτά που πρέπει. **Για καταστραμμένα νεκροταφεία “εθνικών εχθρών”**. Και όπως είναι φυσικό τους παραλαμβάνει η εθνική λογοκρισία της πνευματικής αστυνομίας των media. Ακόμα ένας γύρος. Η τέχνη των λέξεων και πάλιν. Η νέα αντίσταση. Το Post - ξενέρωμα. Μη θυμώνετε με τους εθνικιστές. Γελάστε μαζί τους και την αβάστακτη εθνικότητα τους. Μόνο αυτό αξίζουν. Ένα μνημείο στην ανθρώπινη βλακεία. Ή η ειλικρινής κατάθεση ενός εθνικόφρονα δημοσιογράφου.

Και μερικά βιβλία και ποιήματα πεταμένα στο δρόμο. Και οι σπόντες για να ρίχνετε στους κοιμισμένους. Η επόμενη διαδρομή του Τραίνου θα γίνει στην επόμενη διεύρυνση των ελεύθερων ζωνών. Μετά το παρόν Post - ξενέρωμα. Όταν δηλαδή άρχισαν να ξυπνούν οι κάτοικοι απ' το ροχαλητό και όταν αρχίσουν να διεκδικούν ξανά τον ιστορικό χρόνο της αδυσώπητης πραγματικότητας. Σε τελική ανάλυση από εμάς και εσάς εξαρτάται... see you...

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

Το Τραίνο ξεκίνησε την άνοιξη του 1987 σαν έκφραση του Αντιεξουσιαστικού - Εναλλακτικού χώρου της Λεμεσού και διαμορφώθηκε στο καφενείο - μπαράκι **Χρυσασπίδα**. Η Χρυσασπίδα έκλεισε (μεταλλάχτηκε) το Γεννάρη του 1990. Από τότε το Τραίνο εκδίδεται σαν παγκύπριο εναλλακτικό - αντιεξουσιαστικό forum (βήμα) έκφρασης και διαλόγου.

Δημοσιεύονται σαν θέμα αρχής (θέμα ελευθερίας, ελευθεριότητας και αντι-λογοκρισίας) όλα τα σχόλια και οι κριτικές επιστολές πάνω σε κείμενα του περιοδικού (στο section του Διαλόγου).

Τα υπόλοιπα κείμενα δημοσιεύονται αν δεν έχουν ρατσιστικές, εθνικιστικές, σεξιστικές, αντι-ομοφυλόφιλες, εξουσιαστικές και γενικώς καφροειδείς απόψεις. Το Τραίνο πληρώνεται από τον προλεταριακό μας μόχθο και αυτονόητα δημοσιεύει απόψεις που έχουν σαν στόχο το ερέθισμα, την πρόκληση, τον προβληματισμό και αν είναι δυνατόν την ηδονή ενός κόσμου που αναζητεί τα “περάσματα” (όπως το θέτει ένα φιλικό Ελληνικό έντυπο) για τη “ζωή που είναι αλλού”.

Σαν έντυπο, όπως άλλωστε και η Χρυσασπίδα που το γέννησε, είναι χώρος ελευθερίας και όχι προπαγάνδισης ή προώθησης απόψεων. Η συντακτική ομάδα έχει την ευθύνη της οργάνωσης της ύλης σε ενότητες και της μετάφρασης ή επαναδημοσίευσης κειμένων που ολοκληρώνουν μια παρουσίαση. Τα εκδοτικά σχόλια δεσμεύουν μόνο τη συντακτική ομάδα και τα κείμενα δεσμεύουν μόνο τους συγγραφείς.

Το Τραίνο είναι ανοικτό και στις 4 γλώσσες που χρησιμοποιούνται στην Κύπρο: Κυπριακά, Ελληνικά (Αθηναϊκά), Τούρκικα και Αγγλικά. Μέχρι στιγμής η πλειοψηφία των κειμένων είναι στην Ελληνική διότι αυτή επιβλήθηκε σαν η γραπτή γλώσσα στην περιοχή που ζούμε - και διότι το έντυπο έχει αναγνώστες στην Ελλάδα, οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να κάνουν με την εξουσιαστική ιστορία της γλώσσας τους στην Ερώνησο.

Το Τραίνο, ως γνωστόν, είναι ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ έντυπο.

Υ.Γ. Τα κείμενα που αναδημοσιεύονται από τον κυπριακό τύπο για τη λογοτεχνική ή ιστορική τους σημασία σημειώνονται με τα αρχικά ΕΑ (Ελεύθερη Αναδημοσίευση).

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Τραίνο στην πόλη - Τεύχος 11, Δεκαετία 1990-1999, 1994, Λεμεσός

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_11:intro&rev=1594746340

Last update: **2025/04/20 19:47**

